

Rodin Kaufmann: "No sé quan vaig prendre consciència que els meus pares eren narcos"

El músic i compositor alemany presentarà el disc aquest divendres 29 de maig a Girona, a la Sala Las Vegas de Sant Feliu de Guíxols

Explica que els seus pares estaven vinculats a les drogues. Sí, els meus pares eren narcotraficants i consumidors. Com era viure així, de petit? No sé quan vaig prendre consciència que els meus pares eren narcos. Sempre he sabut que hi havia això a casa, però de petit el teu entorn et sembla el més normal del món. Què li deien els seus pares? Que no podia dir-ho a l'escola ni parlar-ne amb ningú. Sabia que era il·legal. Jo no ho vivia malament, aleshores. No entenia la magnitud real de tot això. El perill que corríem. Què veia en el dia a dia? Veia tothom fumant molt cànnabis i bevent alcohol a casa. Aleshores el meu pare es posava violent. No ens pegaven. Era violència verbal, emocional. Com l'afectava? Al principi vaig trobar una manera de portar-ho: passar fora de casa tot el temps que podia. Amb set anys intentava jugar a futbol tot el dia amb amics per no estar amb la meva família. Crec que em va afectar més tard, quan d'Egipte ens vam mudar al Líban. Era l'any 92, poc després de la guerra, en un ambient bèl·lic molt present, amb molta gent afectada. Explica que tots els seus amics anaven armats. Amb tretze anys els meus amics anaven amb metralladores AK47. Sí, és que hi havia aquesta normalitat d'armes i de drogues. Al Líban hi havia drogues més fortes, com opi o cocaïna. En aquell moment em va afectar moralment, com a adolescent que era, i vaig començar a perdre interès per l'escola. El fet que els meus pares se separessin va ser salvador. Salvador? Per allunyar-me del meu pare i del Líban. Si m'hi hagués quedat, hauria acabat malament. Era com si veiessis un únic camí davant teu, amb poques opcions. Havies de seguir el que hi havia. Molts dels meus amics es van convertir en narcos. Com va aconseguir sortir d'aquell camí? El divorci dels meus pares em va salvar. La meva mare va anar a França, amb la meva germana i amb mi, i el meu pare a Alemanya. Després, ja a França, en trobar-me en un entorn més normal i amb molt d'esforç, vaig continuar amb l'escola. Aleshores vam trobar un nou equilibri. El meu pare no va poder sortir de tot allò, mai no va aconseguir deixar de consumir. Moriria en una presó alemanya. Alguna imatge d'aquells anys de la infància? He escrit una cançó que es diu Diccionari. Em vaig recordar d'un dia que estàvem al cotxe al Líban amb el meu pare. Jo era un nen i em va portar amb ell a comprar un carregament d'opi. Són aquells paquets que veiem a les pel·lícules, paquets marrons amb cinta, i realment tenien l'aspecte i la mida d'un diccionari. D'aquí ve la lletra, recordant aquest moment. En totes les seves cançons escriu de la seva vida? Moltes de les meves cançons neixen de la meva experiència vital. I d'entendre que la vida no és tota blanca o tota negra. Per exemple, al Líban, els meus pares tenien amics que traficaven per tot el món i anaven per casa amb armes llargues. Però amb mi eren gent molt amable, i em va quedar un gran afecte per ells. No és com a les pel·lícules, els dolents molt dolents i els bons herois. No, és que a vegades la realitat és molt complexa. En aquesta zona, al Líban, els narcotraficants són pagesos que es transformen per sobreviure. No tenen una altra alternativa per guanyar-se la vida que agafar el que hi ha. Està gairebé tot tatuat. Què significa? En un moment vaig sentir com una necessitat de fer un ritual per deixar de ser un nen i convertir-me en home, un repte de transformació. Una cosa que necessitava com una armadura. Una cosa que em protegís o amagés les meves emocions. La música compleix aquesta funció d'armadura, també? No. Ho veig més com una feina d'alliberació. Jo sóc molt tímid, però quan faig concerts, convido la gent a fer amb mi coses que faig molt poc, com ballar. Deixar enrere les proteccions, les cuirasses i les pors. Compon i canta en diversos idiomes, fins i tot en català. Tinc lletres en català. Fa tres anys que el parlo, la meva parella és russo-mallorquina. No és com l'occità. A França fer coses en occità és complicat, per l'estructura de la xarxa professional. Hi ha una jerarquia cultural i aquesta llengua pot existir com una cosa del passat. Que jo faci hip-hop i parli de la meva vida no encaixa. En canvi a Catalunya hi ha una obertura més gran amb el català. Hi ha una comprensió de per què estic fent el que faig.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/05/27/rodin-kaufmann-quan-vaig-prendre-130676381.html>